

Ο Επίσκοπος Σταυροπηγίου Αλέξιος στην Ευαγγελίστρια Λαμίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

© Δημήτρης Ανάνου

Δισαρχιερατικός Εσπερινός τελέσθηκε το απόγευμα της Δευτέρας 24 Μαρτίου 2025 στον κατάμεστο πανηγυρίζοντα Ιερό Μητροπολιτικό και Καθεδρικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στην καρδιά της Ρούμελης, στην πόλη της [Λαμίας](#) για την μεγάλη διπλή εορτή της πίστεως και της πατρίδος, τον Ευαγγελισμό της Υπεραγίας Θετόκου.

Στον Πανηγυρικό Εσπερινό χοροστάτησε, προσκεκλημένος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Σταυροπηγίου κ. Αλέξιος και τα Ιερά Αναλόγια εκόσμησαν πολυμελείς χοροί υπό την Διεύθυνση του Καθηγητού του Ωδείου και Πρωτοψάλτου του Ιερού Ναού Αγίου Αθανασίου Γαλανείων κ. Σεραφείμ Κυρίτση. Του χορού των πρεσβυτέρων προέστη ο

Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, Αρχιμ. π. Εφραίμ Τριανταφυλλόπουλος.

Στο εμπνευσμένο κήρυγμά του ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Σταυροπηγίου κ. Αλέξιος, μεταξύ άλλων, σημείωσε:

«Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών από την ημέρα ιδιαιτέρως που ήρθε εδώ στο Νομό Φθιώτιδος δεν κάνει τίποτε άλλο, από το να επαληθεύει αυτό που τον έκανε η Εκκλησία, και τι τον έκανε η Εκκλησία; Επίσκοπο, δηλαδή να στέκεται στη σκοπιά, να στέκεται άγρυπνος φρουρός, είχε αυτό το χάρισμα αυτό τον καιρό που υπηρετούσε στην Αθήνα όταν τον πρωτογνώρισα εγώ και ως Πρεσβύτερος και ως Επίσκοπος, αλλά εδώ βέβαια έχοντας απολύτως την ευθύνη της ποιμαντορίας αυτής της ιστορικής πόλεως και αυτού του Νόμου που αποτελεί την καρδιά της Ρούμελης, ανέπτυξε αυτή τη δραστηριότητά του και εγώ εδώ και λίγες ώρες βλέπω από κοντά, ό,τι εκ του μακρόθεν θαύμαζα. Τον βλέπω, τον θαυμάζω, από τη μία άκρη της επαρχίας στην άλλη και όπως του είπα νωρίτερα, δεν με εντυπωσιάζει το γεγονός που ίσως με κοσμικό τρόπο εντυπωσιάζονται πολύ, έχει τεράστια σημασία η επικοινωνία και του τελευταίου χριστιανού, της τελευταίας γερόντισσας, που βρίσκεται ξεχασμένη και εγκαταλελειμμένη στο μικρότερο χωριό της επαρχίας να συναντήσει και να μιλήσει με τον Επίσκοπο, γι' αυτό πέραν των ευχαριστιών θα ήθελα να πω, που δεν τις έχει ανάγκη, ότι η προσευχή πρέπει να είναι θερμή όλων, ο Θεός να του χαρίσει πολλές δεκαετίες Αρχιερωσύνης και μέχρι την τελευταία ημέρα της ποιμαντορίας του, να επαληθεύει αυτό στο οποίο τον ανύψωσε η Εκκλησία, να είναι δηλαδή Επίσκοπος, να στέκεται άγρυπνος φρουρός, όπως το κάνει μη έχοντας ησυχία, μη έχοντας «νυσταγμόν τοῖς βλεφάρис του καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις του», προκειμένου να λατρεύει τον Θεό και να υπηρετεί τους ανθρώπους.

Έχουμε διπλή χαρά, έχουμε μεγάλη θρησκευτική εορτή που αφορά όλους τους ορθοδόξους χριστιανούς, αλλά και η εθνική μας εορτή και εδώ οι περισσότεροι είμαστε Έλληνες έχουμε και τις δύο ιδιότητες και είναι αλήθεια χριστιανοί μου, ότι στο πέρασμα των αιώνων ο Ελληνισμός ταυτίστηκε με την Ορθοδοξία, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Ορθοδοξία είναι ένα ευρύτερο και μεγαλύτερο μέγεθος, που υιοθετεί μέσα στα σπλάχνα της τον ελληνισμό και την ελληνική ιστορία, αλλά δεν ταυτίζεται, απόδειξη είναι, το είπε ο Σεβασμιώτατος και το βλέπουμε, τα παιδιά, τα νέα παιδιά, οι αδελφοί μας, που μεν δεν είναι ελληνικής καταγωγής, αλλά συναποτελούμε όλοι ένα κοινό σώμα, το μυστικό σώμα του Χριστού που πορεύεται μέσα στους αιώνες, γιατί μετά τη σαρκική γέννηση μας εμείς οι Έλληνες από μια σαρκική μητέρα εδώ στην Ελλάδα, οι αδελφοί μας από μια αντίστοιχη μητέρα στην Αφρική, καλούμαστε μέσα στην αγκαλιά της

Εκκλησίας, να επιτύχουμε όλοι και Έλληνες και ξένοι την πνευματική μας αναγέννηση.

Πολύ απλά μπορεί να το αντιληφθείτε αυτό, να το κατανοήσετε καλύτερα, αν θυμηθείτε ότι οι ορθόδοξοι είναι περίπου 270 εκατομμύρια χριστιανοί, οι Έλληνες όμως είναι μόνο 10 εκατομμύρια σε αυτή τη χώρα την οποία ζουν και δεν φτάνουμε και μερικά ακόμη εκατομμύρια, οι οποίοι έχουν εγκατασπαρθεί στην διασπορά, στην Ευρώπη, στην Αμερική και την Αυστραλία. Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε και χαίρω πολύ που ο Σεβασμιώτατος είναι από τους πρωτοπόρους Ιεράρχες στην επαρχία του, που προέβη σε αυτό το βήμα, του οποίου την αξία γνωρίζω από την ταπεινή προϋπηρεσία μου στο θεολογικό οικοτροφείο, όπου για πολλές δεκαετίες κατέφθαναν παιδιά από πολλές χώρες, από άλλες εθνότητες και από άλλους λαούς, προκειμένου να σπουδάσουν τα ελληνικά και αργότερα όσοι ήθελαν την επιστήμη της θεολογίας ή οποιαδήποτε άλλη επιστήμη στο πανεπιστήμιο Αθηνών.

Ας σταθούμε στην πρώτη χαρά. Ο Ιερός Ευαγγελιστής, που διασώζει το γεγονός του Ευαγγελισμού μας μιλάει για ένα γεγονός, το οποίο συνέβη εντός των τειχών ενός μικρού σπιτιού στην άσημη τότε Ναζαρέτ της Ιουδαίας. Ξέρετε μέσα στη θαλπωρή του σπιτιού, ο άνθρωπος ξεδιπλώνει πιο ελεύθερα ό,τι έχει μέσα του, μέσα στο σπίτι μας και στο χώρο μας τον προσωπικό, όλοι αισθανόμαστε μια άνεση, μια ζεστασιά και ταυτόχρονα μπορούμε να εκδηλώσουμε πιο ελεύθερα στους οικείους μας αυτό που έχουμε μέσα μας. Έρχεται ο Άγγελος και απευθύνεται στη Θεοτόκο με τη γνωστή φράση «Χαίρε» ότι επαναλαμβάνουμε τα βράδια των Παρασκευών της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής με τον υπέροχο εκείνον ύμνο και η δεύτερη λέξη «Κεχαριτωμένη» εσύ δηλαδή που είσαι γεμάτη Χάρη. Προσέξτε οι άνθρωποι στα χρόνια μας που ζουν μακριά και έξω από την Εκκλησία, που δεν έχουν πνευματική ζωή, που δεν εμβαθύνουν στα λόγια, δεν προσέχουν ότι αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με την εξωτερική εμφάνιση, στην οποία συνήθως εμείς δίνουμε πολλή προσοχή, ξεκινάει βέβαια από την εξωτερική παρουσία, αλλά έχει να κάνει με το βάθος, την καρδιά που έχει ο έσω άνθρωπος.

Τι σημαίνει αυτό το «Κεχαριτωμένη»; Γεμάτη από τη χάρη, δηλαδή απαλλαγμένη από κάθε κακό, από κάθε αμαρτία! Το ακούν στην εποχή μας οι δικαιωματιστές και παθαίνουν ταραχή, δε θέλουν να ιερωμένο ιδίως ρασοφόρο να μιλά γι' αυτή τη λέξη, ας μη ταραζούνται. Τι σημαίνει; Αστοχία. Λάθος. Αμαρτάνω, χάνω το στόχο μου, χάνω το σκοπό μου. Κάθε λάθος λοιπόν που έρχεται, με βγάζει από το δρόμο μου και πρέπει να επανακάμψω στην κανονική τροχιά να μην είμαι δηλαδή ένα εκτροχιασμένο τρένο.

Η Μαρία λοιπόν είναι απαλλαγμένη από κάθε τι το κακό, από κάθε αστοχία, από

κάθε λάθος και δέχεται έναν επίσημο χαιρετισμό μέσα στο σπίτι της με τιμές, φιλοφρονήσεις ίσως. Τέτοιου είδους χαιρετισμοί στη σύγχρονη κοινωνία κρύβουν μέσα τους και έναν μεγάλο κίνδυνο, τον κίνδυνο της υπερηφάνειας, της αλαζονείας, του κομπασμού, του να εκτροχιαστεί όπως προείπα, ακόμη περισσότερο ο άνθρωπος και ο Χριστός το γνωρίζουμε αυτό, το βλέπουμε και μέσα στην Καινή Διαθήκη και στο 20ο κεφάλαιο του Ευαγγελιστή Λουκά, δεν ενδιαφέρεται πολύ για τους επιδεικτικούς χαιρετισμούς, που γίνονται σε δημόσιους χώρους, σε πλατείες, που συνοδεύονται από κολακείες, από αυτοπροβολή. Λέει ο Ιερός Ευαγγελιστής, που θα ακούσουμε αύριο στη Λειτουργία να περιγράφει το γεγονός, ότι η Μαρία είναι ταραγμένη και είναι και κατάπληκτη. Γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί ακριβώς αισθάνεται το πόσο μικρή είναι, πόσο ανάξια αυτής της επισκέψεως του Αγγέλου στο σπίτι της είναι και ταυτόχρονα, ότι πόσο μεγάλο είναι αυτό το οποίο κομίζει ο Γαβριήλ στην ίδια και αισθάνεται μικρή, γιατί ακριβώς αυτή η ταπείνωσή της, αυτό το φρόνημά της, αυτή η στάση της ζωής της είναι που προσελκύει το βλέμμα του Θεού.

Με κοσμικά κριτήρια θα έπρεπε ο Θεός κάπου αλλού να κοιτάξει, όπου γίνεται πολλή φασαρία, όπου υπάρχει θόρυβος, όπου υπάρχει εξουσία και δύναμη, όμως δεν γίνεται έτσι και μέσα σε εκείνο το σπίτι αποκαλύπτεται η καρδιά, δηλαδή ο εσωτερικός κόσμος της Μαρίας, η οποία δε θεωρεί προνόμιο αυτό το οποίο δέχεται, δε διεκδικεί η ίδια τίποτε, δε θεωρεί ότι είναι αξία να συμμετάσχει σε αυτό το έργο, το οποίο την καλεί να συνεργαστεί ο Θεός, γιατί ξέρει ότι δε μπορεί να πιστεύει στη δική της αξία, ότι δεν είναι εγκλωβισμένη μέσα στην αυτάρκεια της, ούτε είναι προσανατολισμένη, όπως συνήθως γίνεται, στο εγώ της. Έχει βγει από τον εαυτό της και κυρίως προσέχει τις δύο σωτήριες διαστάσεις των σχέσεων κάθε ανθρωπίνου προσώπου.

Το δεύτερο σημείο, που είναι άξιο χριστιανοί μου είναι ότι αυτή η τελειότητα, η καθαρότητα της Μαρίας δεν διακηρύσσεται από τον Άγγελο που την επισκέπτεται σε ένα δημόσιο χώρο, δε γίνεται παρουσία πολλού κόσμου, δεν είναι εκεί που είναι συγκεντρωμένο το πλήθος, δεν γίνεται σε μία κεντρική πλατεία, σε ένα χώρο που έχουν δυνατότητα να ιδούν πολύ και να ακούσουν πολλοί, αλλά μέσα στο σπίτι το ταπεινό της Ναζαρέτ εκεί που υπάρχει μόνο εκείνη και ο Άγγελος, γιατί ακριβώς αυτό θέλει να μας πει και καταδεικνύει από την πρώτη στιγμή μέχρι και σήμερα ότι ο Θεός, ότι μεγάλο εργάζεται για τον κόσμο δεν το κάνει με θόρυβο, δεν το κάνει με φασαρία, δε το κάνει όπως περιμένει ο κόσμος αυτός που ζει μακριά από το Θεό και στηρίζει την ελπίδα σε αυτό, γιατί ο Θεός δεν αρέσκεται όπως το είχαμε στις καταπλήξεις, δεν ενδιαφέρεται να εντυπωσιάσει, δεν είναι ένας θαυματοποιός, είναι εκείνος που με αθόρυβο, αλλά μυστικώ τρόπω αλλάζει ολόκληρη τη ροή της ιστορίας. Μέσα λοιπόν σε ένα μικρό σπίτι, γι' αυτό είναι

μεγάλη η χαρά μας, ξεκινάει το σχέδιο να υλοποιείται της αλλαγής της ιστορίας του κόσμου και σήμερα ο Θεός με τον ίδιο τρόπο εργάζεται και σήμερα ο Θεός θέλει να κάνει μεγάλα πράγματα με τον ίδιο τρόπο και στην προσωπική ιστορία του καθενός και στην προσωπική ζωή του καθενός και στην οικογένεια του καθενός και στην εργασία και στο περιβάλλον μέσα στο οποίο κινείται ο καθένας από εμάς. Το πιστεύουμε αυτό; Αν το πιστεύουμε είμαστε ευτυχείς, αν δεν το πιστεύουμε είμαστε οι δυστυχέστεροι άνθρωποι που υπάρχουν σε αυτό τον κόσμο, γιατί κάνουμε το λάθος να εντοπίζουμε, ότι άλλο πράγμα είναι το Ευαγγέλιο και άλλο πράγμα είναι η ζωή και αυτό είναι η μεγαλύτερη παγίδα που στήνεται στο σύγχρονο κόσμο.

Θα χρησιμοποιήσω δύο παραδείγματα από την ελληνική ιστορία για να σας δείξω πως αύριο θα εορτάσουμε ως Έλληνες.

Εικόνα πρώτη. Στο Μοριά στην Πελοπόννησο έχει μπει ο Ιμπραήμ με 30.000 στρατό. Η Επανάσταση είναι στα πρόθυρα της καταπνίξεως, διότι δεν πέρασαν ούτε δύο χρόνια και άρχισαν οι Έλληνες μεταξύ τους να τρώγονται για το ποιος θα έχει την εξουσία, ό,τι καλύτερο για τον κατακτητή, γέμισε ο κάμπος των Καλαμών από χιλιάδες στρατό, εκπαιδευμένοι από αξιωματικούς ευρωπαίους, απέναντι από αυτό τον τακτικό στρατό υπάρχει ένας φράχτης, ασθενή χαρακώματα, μικρά ορύγματα, ατελή όπλα, τι όπλα δηλαδή, δίχως όπλα, μέσα σε αυτά είναι μια χούφτα ανθρώπων με επικεφαλής τον Μακρυγιάννη. Έρχεται ο Γάλλος Ναύαρχος Δεριγνί να δει τα οχυρωματικά έργα και μόλις βλέπει τι έχουν οι Έλληνες τον πιάνουν τα γέλια, τι είναι λέει αυτά, παιχνίδι θα παίξετε, με αυτά τα ψέματα θα αντικρούσετε τον στρατό του Ιμπραήμ, ο οποίος είναι μάλιστα εκπαιδευμένος από ευρωπαίους αξιωματικούς και έχει τόσον εξοπλισμό και τόσα κανόνια; γελοία πράγματα είναι αυτά, είστε αδύνατοι και ολίγοι κι ο Μακρυγιάννης σηκώνοντας το χέρι στον ουρανό του απαντά : «αδύνατοι εμείς, αλλά δυνατός Εκείνος», δίνει την ίδια απάντηση που δίνει ο Αρχάγγελος Γαβριήλ στην Παναγία όταν απορεί : πώς είναι δυνατόν σε μένα να γίνουν όλα αυτά «οὐκ ἄδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ρῆμα» επαληθεύεται στο ξεκίνημα της ιστορίας και το βλέπουμε στους αιώνες να συνεχίζεται και ακριβώς σε αυτό το λόγο του Γαβριήλ. Αυτοί στέκονται για να κάνουν το ακατόρθωτο.

Σκηνή δεύτερη. Όλο το Αιγαίο έχει γεμίσει εχθρικά καράβια, κυματίζουν αναρίθμητες τουρκικές σημαίες, στο Αιγαίο βρίσκεται ο ισχυρότερος στόλος της Μεσογείου, έχει ερημώσει πρώτα τη Χίο, έχει κοκκινίσει η θάλασσα από το αίμα, έσφαξαν χιλιάδες, όσοι έχουμε πάει στη Χίο και επισκεφτεί, βλέπουμε τα οστά όλων αυτών των σφαγμένων χιλιάδων ανθρώπων να διαφυλάσσονται στα φυλάκια των μοναστηριών. Έσφαξαν, έσφαξαν! Ερήμωσε ο τόπος και την νύχτα

πανηγυρίζουν και γλεντούν και διασκεδάζουν, γιατί έχουν Μπαϊράμι. Μέσα σε αυτά τα υπερήφανα πλοία κυματίζει μια μικρή βαρκούλα στην οποία υπάρχει μια ψυχή, μια ψυχή κάνει από δεκάδες, έχει αξία, από δεκάδες και εκατοντάδες τουρκικά πλοία, αυτός δεν μπορεί να αντέξει το άδικο, προσεύχεται, νηστεύει, μεταλαμβάνει, προετοιμάζεται. Ο Κωνσταντίνος Κανάρης. Και η βαρκούλα εξαφανίζει την τουρκική ναυαρχίδα πράγμα ακατόρθωτο. Πώς έγινε; Γιατί ακριβώς ο Κανάρης ο Μπουρλοτιέρης πίστευε πως λόγος του Αρχαγγέλου Γαβριήλ «οὐκ ἄδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ρῆμα» δεν είναι μόνο λόγος θεωρία, αλλά είναι πράξη της ζωής σε αυτούς που πραγματικά πιστεύουν, που έχουν κάνει την έξοδο από τον εαυτό τους και συνεχίζουν να συμπεριφέρονται όπως η Παναγία κοιτώντας Αυτόν και κοιτώντας τις εικόνες Του».

Κλείνοντας το κήρυγμά του ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Σταυροπηγίου κ. Αλέξιος υπογράμμισε:

«Σεβασμιώτατε, Ποιμενάρχα, στις 5 Απριλίου του 1920 τότε ήταν Κυριακή του Θωμά στον Καθεδρικό Ναό των Αθηνών, λειτουργούσε τότε ένας μεγάλος Ιεράρχης και Θεολόγος της Ρωσικής Εκκλησίας, ο Μητροπολίτης τότε Κιέβου Αντώνιος. Είχαν περάσει μερικές δεκαετίες που ήμασταν ελεύθεροι, εκείνοι όμως για την Εκκλησία τη δική τους είχαν μπει σε μεγάλη περιπέτεια, μιλάμε για το 1920 θυμηθείτε ότι το 1917 είχε ξεκινήσει η Οκτωβριανή Επανάσταση και όλοι οι αδελφοί μας ορθόδοξοι των ανατολικών χωρών μπήκαν σε μία μεγάλη και ασέληνη νύχτα. Ο Μητροπολίτης αυτός απευθυνόμενος στους Αθηναίους είπε : «μακάρι ο ελληνικός λαός εν τη ελευθερία αυτού, να διατηρήσει πάντας τους θησαυρούς του πνεύματος τους οποίους δεν κατεδαπάνησε αλλά επηύξησε εν ταις ημέραις των θλίψεων κατά τους αιώνες της δουλείας».

Ας κρατήσουμε το λόγο του Αρχαγγέλου Γαβριήλ προς την Παναγία μητέρα μας «οὐκ ἄδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ρῆμα». Αυτή η φράση είναι νόμος πνευματικός για τους χριστιανούς και θα λειτουργεί πάντοτε για εκείνους όμως που έχουν στραμμένη την προσοχή προς αυτόν και θεμελιώνουν τη ζωή και την πορεία τους σε αυτόν και στέκονται με αγάπη και σεβασμό προς όλους τους ανθρώπους».

Παρακολουθήστε το κήρυγμά του Επισκόπου Σταυροπηγίου κ. Αλεξίου:

Οι Αρχιερείς παρακολούθησαν με την ευκαιρία της ημέρας την παιδική επετειακή εκδήλωση, που πραγματοποιήθηκε στο ΚΔΑΠ «Άγιος Εφραίμ» της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος αλλά και στην κεντρική εορταστική εκδήλωση στην

Χριστιανική Εστία Λαμίας, στην πλατεία του Αθανασίου Διάκου, αφιερωμένη στην Ελληνική Επανάσταση με τίτλο: «Γεώργιος Καραϊσκάκης: Ο Στρατηγός της Ρούμελης».

Τέλος, ο Επίσκοπος Σταυροπηγίου κ. Αλέξιος επισκέφτηκε και τις εγκαταστάσεις του Πνευματικού και Διοικητικού Κέντρου της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

(Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου)